

vit, & meritò pax non duravit, quia in aqua A facta, rediit in aquam.

Veniunt nunc Domini Nicolaus Episcopus Reginus, & Tyfo Episcopus Tervisinus, & intromittunt se de pace facienda ex ammonitione Domini Papæ, qui tantum suâ prudentiâ fuerunt adoperati, quòd pacem fecerunt, & Comitem, & suam partem reverti fecerunt ad Civitatem, dando & concedendo Comiti, & suæ parti domos, turres, & munitiones, etiam partis Monticulorum, quascumque voluerunt habere, ad hoc, ut in Civitate manerent securi. Item pro Domino Papa ibi Potestatem posuerunt, & pronuntiaverunt tunc concorditer, quòd Castrum (71) Hilasii destrui deberet, quod postea per Potestatem positum destructum fuit. Regebat autem iste pacificè Civitatem, donec fuit manifestè proditor inventus, ut infra dicitur, & ob id, sicut infra dicitur, remotus fuit per Dominum Eccelinum, & ejus partem.

Nunc Marchio cum Ugutione Pilii, & Usurariis facit guerram Domino Alberico, & Comiti, qui cum eo tenet. Corruptunt illos de Bregantiis, qui consueverant esse amici Dominorum de Romano, & amicos eorum.

Et tunc filii quondam Anselmi de Bregantiis vendiderunt Castrum Plovenis Communi Vicentiæ, quamvis illud ante vendidissent Comitissæ Vicentiæ. Corruptunt etiam Sigifredum de Arzignano cum nepotibus. Pauci sunt, qui teneant fidem Domino Alberico, & Comiti Vicentino; & omnes ferè venerunt ad mandata Marchionis, timentes potentiam suam propter Paduanos, & istos, qui primò fidem promissam fregerunt. Nunc guerra magna est inter Cives, & Dominum Albericum, & Comitem, qui cum eo tenet. Quasi modò soli sunt Dominus Albericus, & Comes, qui contradicunt Marchioni, & civibus Vicentinis.

Tunc temporis Otho de Mandello, Potestas Paduæ pro Communi Paduæ, & Frater Jordanus de pace facienda inter Paduanos, & illos de Romano, & Vicentinos, & Tervisinos, & illos de Camino facti sunt mediatores. In qua pace Rainaldus, filius Marchionis Bonifacii (72), desponsavit Dominam Adeletam, filiam Domini Alberici de Romano, quamvis Rainaldus non esset adhuc annorum duodecim. Et omnia ferè facta sunt inter Paduanos, & Dominos de Romano, & Tervisinos, & illos de Camino, sicut Frater Joannes statuerat. Verumtamen hic Frater Jordanus invidus, quòd tantum bonum (73) pallium posset explicari, impediendo primum, quod statutum fuerat, fecit ipse postea, volens sibi laudes quæri, atque honorem; sed certè malus fuit Hypocrita, sic perturbando, quoniam ante hanc pacem, quæ primò facta fuerat, usque ad hoc tempus, per guerram, quæ perseveravit, innumerabiles homines ex utraque parte gladio perierunt. Duxit autem Rainaldus ipsam Dominam in uxorem. Solverunt Paduani Dominis de Romano quindecim millia libras denariorum Veronensium: & Tervisini illis de Camino, sicut præceperat Frater Joannes. Dominus autem Otho definivit quæstio-

nem inter Vicentinos Usurarios, modum certum imponendo in usurarum exactiōe, quamvis Usurarii illum modum observare noluisent; & tunc Dominus Eccelinus fecit se civem Paduæ.

Modò facti sunt amici Dominus Eccelinus & Marchio, & Dominus Albericus. Verumtamen, inscio Domino Alberico eodem, idem Marchio, consilio Ugutionis Pilii, & Usurariorum fecit iterum se eligi in Potestatem, & post electionem, quam fieri de se fecerat, misit Domino Alberico, quòd volebat ipsam Potestariam ipso invito, nec volebat facere sacramentum regiminis, nisi sibi placeret. Ad hoc, tamquam vir providus, & discretus omnia recognoscens, dixit, quòd omnis honor Marchionis sibi placebat. Unde Marchio Potestariam sequentem taliter ambitiosè recepit, & juravit, & hoc fuit ante tempus eligendi Potestatem.

Tempore isto Dominus noster Imperator, cum esset in Alemannia, misit literas suas, continentes gratiam, & bonam voluntatem, Civitati, & Communi Vicentiæ, præcipiendo, quòd ad certum terminum deberent esse Vicentini ante ipsum apud Perniam. Ad quem terminum interesse non potuit propter guerram, quam faciebat Duci Austriæ, & has literas vix Marchio voluit recipere. Post hæc Marchio cœpit habere suspectos veteres amicos Domini Alberici, ipsosque consilio Ugutionis Pilii, cujus consilio omnia faciebat, relegavit in Insulam (74) Venetis. inter quos suspectos & relegatos fuerunt Oldricus Caruaroli, Thomas Vicentii, qui & ibi perijt morte naturali, Bonifacius de Sancto Urso, & plures alii. Præcepit autem filiis Meliorantiæ de Drissino, quòd non exirent de Civitate sine sui licentia. Ipsi autem hoc contemnentes, fugerunt ad Drissinum. Ugutionis autem consilio, & hortatu Marchio bannivit illos, & post bannum ipsos hostiliter invasit, dando illis damna maxima in terris suis.

Tunc filii Anselmi de Bregantiis reversi sunt ad partem suam, & facti sunt amici Dominorum de Romano. Quibus & maxima damna dedit Marchio cum exercitu Vicentino in terris suis. Tum etiam Marchio valde (75) & fecit venire custodes de Padua ultra quingentos de novo, & specialiter de Terris suis. Post hæc Marchio consilio Ugutionis Pilii, clam (76) iecto, & habito tractatu cum Comite Sancti Bonifacii, & parte sua de Verona, quæ pacificè in Civitate morabatur sub Potestate, quem ibi posuerant Episcopus Reginus, & Tervisinus, & cum Mantuanis & Paduanis, volentes capere Veronam, movit Marchio clam exercitum, & ivit usque ad Villam Montis-belli, expectando nuntium, quòd rixa sit in civitate Veronæ commissa. Quæ cum commissa fuisset, & expectarent Marchionis succursum proditores, qui rixam commiserant, & incœperant: Dominus Eccelinus, qui consuevit etiam pro amicis (77) exponere, hoc audito, & cognito, palàm hoc sciente Marchione, & tota Marchia, dimissis, & contentis omnibus possessionibus suis, cum paucis militibus, quasi volitando per aëra, sic cele-

(71) Alibi Illaxii.

(72) Bonifacii. Scribendum Azonis, ut aliunde constat, & Monachus Paduanus testatur.

(73) Legunt nonnulli per alium.

(74) Pro Venetiis, sive Veneriarum.

(75) Suppleat aliqui hanc lacunam legendo Timet, alii Tumer.

(76) Melius imito.

(77) Desideratur Vitam, sive Animam, ut infra, ubi inquirunt ætymologiam nominis Eccelini.